

8th September 1970] [திரு. ஓ. பி. ராய்]

கொச்சி சட்டத்தின்படி நிலுவையை வசூலிப்பதற்கு அங்கீகாரம் செய்ய மசோதா கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் இங்கு இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருகிறோம். நமக்குச் சேரவேண்டிய நிலுவை டியூட்டி 1956-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1961-ஆம் ஆண்டு வரையிலும் கிட்டத்தட்ட 51 ஆயிரம் சில்லரை ரூபாய் இருக்கிறது. அதை வசூல் செய்யவேண்டுமென்றால், ஹைகோர்ட்டில் சாதகமாக இல்லாத நிலையில் சட்டத்தின் மூலமாகத்தான் வசூலிக்க முடியும் என்று மாண்பு மிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரியும். மேற்கொண்டு இது சம்பந்தமான முறைகளை மாற்றி யமைக்கவேண்டுமென்று யோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று குறிப்பிட்டு இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டு அமர்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is —

“That the Tamil Nadu Electricity Duty (Validation) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 19 of 1970), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations.”

The motion was put and carried and the Bill was taken up for making recommendations.

DEPUTY CHAIRMAN : There are no recommendations to clauses 2, 3 and 1, the Long Title, and the Enacting Formula. So, the Bill will be returned to the Assembly without any recommendations.

(6) *The Tamil Nadu Panchayats (Second Amendment and Validation) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 20 of 1970)*

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : சட்டப்பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட 1970-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் (இரண்டாவது திருத்தம்-செஸ்தின் ஆக்குதல்) மசோதா (சட்டப் பேரவை மசோதா எண் 20/1970) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வரி விதிக்கப்படாத தரிசு நிலங்கள் உட்பட ஒதுக்கப்படாத எல்லாக் காடுகளும் கிராமங்களின் நலனிற்காக ஊராட்சிகளால் பேணப்படும் பொருட்டு 1958-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் (தமிழ் நாடு 1958-ஆம் ஆண்டு 35-ஆவது சட்டம்) 72-வது பிரிவின் கீழ் ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நிலங்கள் எந்த ஒரு பொதுக் காரியத்திற்குத் தேவைப்பட்டபோதிலும், தண்டனை நடவடிக்கை மூலமாகவன்றிப் பிறவகையில் இவற்றை ஊராட்சிகளிடமிருந்து திரும்பப் பெறுவதற்குச் சட்டத்தில் விதித்துறை எதுவுமில்லை. கட்டடங்கள் கட்டுதல், தோப்புகள், பழத் தோட்டங்கள் முதலியன அமைத்தல் போன்ற காரியங்களுக்கு மட்டும் ஊராட்சிகளுக்கு இந்நிலங்கள் தேவைப்படுகின்றன; அவற்றின் தேவைகள் மிகச் சிறிதளவேயாகும். இவை சம்பந்தமாகவும், பெருமளவு

[திரு. எம். முத்துசாமி]

[8th September 1970]

முதலீடு செய்ய வேண்டியிருத்தலின் ஊராட்சிகள் பெருந்திட்டங்களை மேற்கொள்ள இயலாது. மேலும், கூட்டுறவு நிறுவனங்கள் போன்ற வெளி நிறுவனங்களின் உதவியின்றி இந்தப் பரந்த நிலங்களை ஊராட்சிகள் தங்களுக்குள்ள குறைந்த வருவாயைக் கொண்டு உயர்ந்த பலன்தரும் வகையில் பயன்படுத்த இயலாது. ஊராட்சிகள் இந்த நிலங்களை ஒப்படை செய்யவும் இயலாது. எனவே, இந்த நிலங்கள், ஊராட்சிகளால் பயன்படுத்தப் படாமல் உள்ளன. அவைகள் ஊராட்சிகளிடமிருந்து திரும்பப் பெறமுடியாமையால் அவற்றை அரசும் பலனளிக்கும் வகையில் பயன்படுத்த இயலவில்லை. மேலும், இவ்வாறு அவற்றிடம் நிலை பெற்றுள்ள நிலங்களை நிர்வகிப்பதில் அவற்றுக்குள்ள அதிகாரங்களைச் சில ஊராட்சிகள் தவறாகப் பயன்படுத்தவும் கூடும். இந்த நிலங்கள் பயனுள்ள காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட மீண்டும் கைக் கொள்வதற்கான அதிகாரம் அரசுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. 72-வது பிரிவின் கீழ் ஊராட்சிகளிடம் நிலைப் பெற்றுள்ள ஒதுக்கப்படாத காடுகளை எந்தச் சமயத்திலும் மீண்டும் கைக்கொள்வதற்கு, அரசாங்கம் கைக் கொள்ளப்படவிருக்கும் காட்டு நிலத்தைச் சீராக்கும் பொருட்டு செலவு செய்து, உற்பத்தியின் பொருட்டுத் தொழிலாளர்களை அமர்த்தி ஊராட்சிகள் எவையேனும் செயற்பட்டிருந்தால், அவ்வூராட்சிக்கு இழப்பீடு அளிப்பதற்கான விதித் துறையுடன் இந்த மசோதா அரசுக்கு அதிகாரம் வழங்கக் கோருகிறது. இழப்பீட்டுத் தொகையைக் கணக்கெடுக்கையில், நிலத்தின் மதிப்பு கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படமாட்டாது. சீர்திருத்தம் செய்வதற்காக அரசு ஏதேனும் மானியம் அளித்திருக்குமானால், அது செலுத்தப்படவிருக்கும் இழப்பீட்டுத் தொகையிலிருந்து கழித்துக்கொள்ளப்படும். ஒதுக்கப்படாத காடுகளில் இயற்கையாக வளர்ந்த மரங்களும் செடிகளும் இருக்குமானால், அதன்கைய மரம், செடிகளைச் சரியாகப் பாதுகாத்துப் பேணிவந்ததற்கான செலவுத் தொகை, இழப்பீட்டுத் தொகையாக அளிக்கப்படும். இழப்பீடு அளிக்கும் முறை, 1970-ஆம் ஆண்டு வங்கிக் கம்பெனிகள் (நிறுவனங்களைக் கையகப்படுத்துதல் அல்லது மாற்றுதல்) சட்டத்தின், 6(2) பிரிவினையொட்டி இருக்கும். இழப்பீடு சம்பந்தமான ஆணையால் குறைபட்டுக்கொள்ளும் ஊராட்சி மன்றம், வருவாய்த் துறை வாரியத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்துகொள்ளலாம்; அதன் முடிவே இறுதியானதாகும். 1958-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் செயலுக்கு வந்த தேதியிலிருந்து அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்ட எல்லா நிலங்களுக்கும் பொருந்தும் வகையில் மேற் சொன்ன விதித்துறை 1960, ஜனவரி 1-ஆம் தேதியிலிருந்து செயற்படச் செய்யவும் இது முற்படுகிறது.

1958-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் 115-வது பிரிவின்படி, நிர்ணயிக்கக்கூடிய உயர் அளவுக்கு உட்பட்டு உள்ளூர் செஸ் மேல் வரியாக விதிக்கப்பட்ட ஒவ்வோர் ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுவிற்கும் உரிமையுள்ளது. உள்ளூர் செஸ் மேல் வரி விதிப்பின் உயர் அளவு வீதத்தை நிர்ணயிக்கும் விதி எதுவும் இல்லாத போது, உள்ளூர் செஸ் மேல்வரி விதிப்பதற்கான அதிகார வரம்பு ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுவிற்கு அமையவில்லையென சென்னை உயர்நீதிமன்றம் 853/96-ஆம் எண் ரிட் மனுவில் தீர்ப்பளித்தது. மேற்சொன்ன தீர்ப்பின் காரணமாக, விதிகளில், உள்ளூர் செஸ் மேல் வரி விதிப்பின்

8th September 1970]

[திரு. எம். முத்துசாமி]

உயர் அளவு வீதத்தை நிர்ணயித்து அரசு விதியைத் திருத்தியமைத்துள்ளது. நிலங்கள் சம்பந்தமாகச் செலுத்தப்படும் நில வருவாயின் ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் ஒரு ரூபாய் ஐம்பது காசு வீதம் சட்டத்திலேயே உள்ளூர் செஸ் மேல் வரியை விதிக்கும் உயர் அளவு வீதத்தைக் குறிப்பிடும் வகையில், இச்சட்டத்தின், 116-வது பிரிவைத் திருத்த இம்மசோதா முற்படுகிறது. இச்சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட உள்ளூர் செஸ் மேல் வரி விதித்து வசூலிக்கப்படுவதை, 1958-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் செயலுக்கு வந்த தேதி முதல் செல்திறனாக இந்த மசோதா முற்படுகிறது.

இப்போதுள்ள உள்ளூர்ச் சாலை மா'னிய உதவி முறையை மாற்ற முறையீடுகள் வந்துள்ளன. ஊராட்சி ஒன்றியச் சாலைகளைப் பேணி வருவதற்காக மக்கள் தொகையில் ஒவ்வொருவருக்கும் 40 காசு வீதம் ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்களுக்குத் தற்போது உள்ளூர் சாலை மானியத்தை அரசு அனுமதித்து வருகிறது. ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் பேணி வரும் சாலைகளின் நீளத்தையோ அல்லது ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலுள்ள தரைப்பகுதியின் தன்மையையோ இந்தத் திட்டம் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. இதனால், மானியம் ஒதுக்குவதில் ஏற்றத் தாழ்வு நிலவியது. எனவே, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் பேணி வரும் சாலைகளின் நீளத்தை ஒட்டி மானியம் அளிப்பதைத் திருத்தியமைக்க முடிவெடுக்கப்பட்டது. அவ்வப்பொழுது அளிக்கப்படும் மானிய அளவைத் திரும்ப ஆராயும் அவசியத்தை இந்த முறை தவிர்க்கும். சாலைகளின் நீளத்தையும் அத்தகைய சாலைகளின் தன்மையையும் கருத்தில் கொண்டு ஊராட்சி ஒன்றியத் தொகுதியின் மதிப்பிடப்பட்ட மக்கள் தொகையில் ஒவ்வொருவருக்கும் அரசு நிர்ணயிக்கக் கூடிய தொகைக்கு, ஒவ்வொரு ஊராட்சி மன்றக் குழுவிற்கும் உள்ளூர்ச் சாலை மானியம் அளிக்கப்படுவது கணக்கிடப்படும் வகையில் இச்சட்டத்தின் 131-வது பிரிவைத் திருத்த இம்மசோதா கோருகிறது. நடப்பு ஆண்டிலிருந்து மானியம் அளிக்கப்படுவதைத் திருத்தியமைக்க இது குறித்துச் செய்யப்படவிருக்கும் திருத்தத்திற்கு 1970 ஏப்ரல் 1ம் தேதி முதல் செல்திறன் அளிக்கவும் இது முற்படுகிறது. இவை கூறி, இம்மன்றம் இந்த மசோதாவை ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று முன் மொழிகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Tamil Nadu Panchayats (Second Amendment and Validation) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 20 of 1970), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

The Bill is now before the House for discussion.

*திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள திருத்த மசோதா மீது ஒரு சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இவைகளுக்கு 1958-ஆம் வருஷத்துக்குப் பின்னால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாங்க உத்தரவுகள் பல இருக்கின்றன. அதற்கான அனுகூல உதவிகள் செய்யப்பட்டன. அதற்குப் பின்னால் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் யூனி

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

[8th September 1970]

யன்களுக்கும் தரப்பட்ட அதிகாரங்கள் பல நாளடைவில் குறைக்கப் பட்டு விட்டன என்பது கண்கூடு. அப்போது சீப் செக்கரடரி யாக இருந்த திரு. ஆர். ஏ. கோபாலசாமி அவர்கள் பிறப்பித்த ஒரு ஜி.ஓ.—அரசாங்க உத்தரவு நம்பர் ஞாபகம் இல்லை—ஐப் பார்ப்போமானால், பஞ்சாயத்து அதிகாரங்கள் எவ்வளவு குறைந்து வந்திருக்கின்றன என்பது தெரியும். கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆன கதை என்று சொல்லுவது போல், பஞ்சாயத்துக்களும் யூனியன்களும் ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்சில்களும், எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கப்பட்டு, பொது மக்களுடைய பிரதிநிதித்துவ சபைகளாக, அமைந்து எப்படி, கிராம அலுவல்களோ வட்டார அலுவல்களோ நடைபெற்றுக் கொண்டு வரும் என்று கருதி செய்யப்பட்டனவோ, அவைகள் எல்லாம் குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கின்றன. இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் கூறியபடி, பஞ்சாயத்துக்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்கள் இன்னும் அந்தப் பஞ்சாயத்துகளுக்கு எங்கே இருக்கின்றன என்று தெரியாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகின்றேன். கிராம அதிகாரிகளுக்குக் கூட எந்த நிலம் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்று தெரியாது. இதுபற்றி அமைச்சர்கள் ஓரளவு அறிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் செல்லும் இடங்களில் இது சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். ஆகையால் அவைகளை உபயோகப்படுத்த பஞ்சாயத்துக்களால் முடியவில்லை. எங்கள் பகுதியில் எல்லாம் நல்ல நிலங்கள் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்துக்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களிலே இன்னும் அவர்கள் உபயோகப்படுத்த முடியாத நிலங்கள் இருக்குமானால், ஆடுகளும் மாடுகளும் சென்று மேய்வதற்கான கரடுமுரடான பாங்காகத் தான் இருக்கின்றனவே தவிர, வேறு எந்த வகைக்கும் உபயோகப்படுத்த முடியும் என்று தோன்றவில்லை.

ஏழைகளுக்கெல்லாம் நிலம் கொடுக்கிறோம் என்று நாம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் அந்த நிலம் எதற்காகப் பயன்படவேண்டுமென்று கொடுக்கிறோமோ, அதைப் பெற்றுக்கொள்ள அவர்கள் வரும்போது, வாயில்லாத பிராணிகளாகிய ஆடு மாடுகள் சென்று மேய்க்கும் மேய்ச்சல் தரையாக இருக்கக் கூடிய நிலங்களைச் சொல்லாம் அவர்கள் காண்பார்கள். இந்த ரூபத்திலே எடுத்துக் கொண்டு, கால்நடைகள் மேய்வதற்கான நிலம் இல்லாமல் கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் தனி நபர்களுக்கு என அவர்களுக்கு வேண்டிய மேய்ச்சல் தரைகள் ஒதுக்குவதுபற்றி எப்படிப்பட்ட வாதப் பிரதிவாதங்கள் இருப்பினும், கிராமப் பகுதிகளிலே எவ்வளவு கால்நடைகள் இருக்கின்றன, அவைகளுக்கு உத்தேசமாக மேய்வதற்கு எவ்வளவு நிலங்கள் வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு வட்டார அளவிலும் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த வட்டார அளவில் எவ்வளவு கால்நடைகள் இருக்கின்றனவோ அவைகள் மேய்வதற்காக அவைகளைப் பராமரிப்பதற்காக அவர்களுக்கு அந்த நிலங்களை விட்டு விடலாம். ஏழைகள் ஆடுகள் வளர்க்கிறார்கள், மாடுகள் வளர்க்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சொந்த நிலம் ஒரு செண்ட் கூட கிடையாது. வேண்டுமானால் கால்நடைகள் தான் அதிகமாக இருக்கும். அந்தக் கால்நடைகள் மேய்வதற்கு இன்னும் நிலம் வேண்டியிருக்கின்றது. அதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த நிலைமையில் இன்றையதினம் மேய்ச்சல் தரையாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்த நிலங்

8th September 1970]

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

களைக் கூட எடுத்து நிலமற்ற ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதை அவர்கள் எவ்வாறு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள் என்பது ஒரு புறமிருக்க, அவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கடமை அரசுக்கு இருக்கிறது. ஆகையினால் அதை அவ்வாறு உபயோகப்படுத்த வேண்டும். சாதாரணமாக, பஞ்சாயத்துக்களுக்கு என கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் மேய்ச்சல் தரையாக உபயோகப்படுத்தக் கூடிய நிலைமையில் இருந்தால், அந்த பஞ்சாயத்துக்கள் அதற்காகத்தான் அந்த நிலங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அப்படிப் பயன்படுத்துவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சில இடங்களில் பழத்தோட்டங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். மலையடிவாரங்களில் எல்லாம், கல்பாங்கான இடங்களில் கூட, எங்கள் பகுதியில் பழத்தோட்டங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். மழை இல்லாமல் அவைகள் கருகிப் போயிருக்கின்றன. அப்படியெல்லாம் அதை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி அந்த நிலங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்வதற்கான அதிகாரத்தை அரசாங்கம் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் பெறுகிறது என்று சொல்லுவதை நான் ஆட்சேபிப்பதற்கில்லை. ஆனால் ஒன்று யோசிக்க வேண்டும். இன்னும் இந்த ரெவின்யூ செஸ் என்று வைத்து அந்த வகையிலே கூட வரி உயர்த்தப்படுகிறது. தம்பிடிக்கு தம்பிடி வட்டி என்று முன்பு கிராமங்களில் சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் நிலவரி ரூ. 1, அதற்கு ரெவின்யூ செஸ் ரூ. 1½. பஞ்சாயத்துக்களுக்கு தங்கள் வருமானத்தைச் சரிக்கட்டிக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் வழி காண்பிக்க வேண்டுமே தவிர, அங்குள்ள விவசாயிகள் தலையிலே மேலும் மேலும் கைவைப்பது சரியல்ல. ரூ. 1க்கு ரூ. 1 செஸ் விதிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை முன்னால் இருந்தது. இப்போது ரூ. 1க்கு ரூ. 1½ விதிக்கப்படவேண்டுமென்றால், அதை ஏழைகளால் சமாளிக்க முடியாது. இன்னும் பஞ்சாயத்து யூனியன்களால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டிய ரோடுகள் இருக்கின்றன. அதற்கு நிதி வசதியைப் பெறுவதற்கு வருமான மூலங்கள் சுண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக வருமான மூலங்கள் எந்தெந்த வகையிலே கண்டுபிடிக்கலாம் என்று யோசனை சொல்ல வேண்டுமே தவிர, நாம் அவைகளை நிர்வகிக்க முடியாது. ஆகவே உங்களுக்கு வரி விதிக்கக் கூடிய இன்னின்ன அதிகாரத்தை அளித்திருக்கிறோம் என்று சொல்ல வேண்டுமே தவிர, அந்த அதிகாரத்தை அரசாங்கம் கையில் எடுத்துக் கொள்வது நல்லதல்ல. ஆகவே செஸ் வரியை உயர்த்துவதற்கான அதிகாரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கும், அந்த நிலங்களை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்வதற்கான அதிகாரத்தை அரசு செய்து கொள்வதற்குமான இந்தத் திருத்த மசோதாவை நான் முழுமனதோடு எதிர்க்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. எம். எத்திராஜுலு: தலைவரவர்களே, இந்த ஊராட்சித் திருத்த மசோதாவின் மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். 1958-வது ஆண்டிலே, காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு, பஞ்சாயத்துக்களை எல்லாம் சீர்படுத்தவேண்டும், சட்டத்தின் மூலமாக கிராமங்களுக்கு வசதிகளைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தினால், காங்கிரஸ் ஆட்சியில் பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் அமைக்கப்பட்டது. அப்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

[8th September 1970]

படிப் பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் அமைக்கப்படுவதனால் மட்டும் கிராமங்கள் முன்னேறிவிடாது என்ற நிலை இருப்பதின் காரணமாக, பஞ்சாயத்துக் களிலே, அதற்குட்பட்டு அங்கே இருக்கின்ற காடுகள், அங்கே இருக்கின்ற குட்டைகள், குளங்கள், புல்வெளிகள் இன்னும் தரிசு நிலங்கள் போன்றவைகள் எல்லாம், கிராம மக்கள் முன்னேற்றத் திற்கான வசதிக்காகவும், அந்த கிராமங்களுக்கு ரோடு வசதிக்காகவும், பள்ளிகள் திறக்கவும் தான், பஞ்சாயத்துக்களுக்கு ஒதுக்கி வைக்கப் பட்டன. அதற்கான சட்டமும் அன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்படி இருக்கின்ற நேரத்தில் மத்தியிலே கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்று சொல்லுகிற இந்த அரசு, ஒரே இடத்தில் குவிந்திருக்கிற அதி காரங்களைப் பரவலாகப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பறை சாற்றி வருகின்ற இந்த அரசு, இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு இருக்கின்ற அதிகாரங்களைத் தங்கள் கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு சட்டத் திருத்த மசோதாவை இங்கே கொண்டு வருவது எனக்கு ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நான் அமைச்சரவர் களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன், இப்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற காடுகள், அதுவும் முக்கியமான நிலங்கள் அரசுக்கு வேண்டியிருக்கு மேயானால், அவற்றை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் சட்டம் இயற்றாமலே அரசுக்கு இருக்கிறது. எப்போது வேண்டுமானாலும், பஞ்சாயத்துக்களைக் கலந்தாலோசித்து, இந்தப் பகுதி யில் இந்த நிலங்கள் முக்கியமான காரணங்களுக்காகத் தேவைப் படுகின்றன என்று சொல்லி உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதற்காக ஒரு மசோதா தேவையில்லை. எந்தக் கட்சி அரசாக இருந்தாலும், எந்தக் கட்சி பஞ்சாயத்தின் தலைமையிலே இருந்தாலும், அது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது தானே தவிர ஆட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட தல்ல. அந்த ஆட்சியாளர்கள் நல்ல காரணத்திற்காக கேட்கின்ற சொத்துக்களை, அவர்கள் கேட்கின்ற நிலங்களை, கொடுப்பதற்கு மறுக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அப்படிப்பட்ட உரிமை இல்லை என்ற காரணத்தினால், அந்த உரிமை கோரப்படுகிறதா? இதில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருப்பதாக எனக்குச் சந்தேகத்திற்கு இடமளிக் கிறது என்பதை நான் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஊராட்சி மன்றங்கள் வளர்க்கின்ற மரங்கள் சீர்திருந்திய நிலங்கள் போன்றவைகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, எப்படி எப்படி எல்லாம் இழப்பீடு கொடுப்பது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சாயத் துக்கள் செயல்படுகிற பல்வேறு முற்போக்குக் காரியங்களுக்குச் செலவு செய்வதற்கு அவர்களிடத்தில் பணம் கிடையாது. ஆகவே தேவைப் படுகின்ற நிலங்களிலெல்லாம், இப்படி ஒதுக்கப்படுகின்ற அந்தக் காடு களை மாற்றி, தரிசு நிலங்களில் அவர்கள் பயிரிடுகின்றார்கள். அந்தப் பயிரின் மூலமாகக் கிடைக்கின்ற வருவாய்களை வைத்துக்கொண்டு தான் முன்னேற்றக் காரியங்களை எல்லாம் அவர்கள் செய்துவருகிறார் கள். அப்படி இருக்கின்ற நேரத்தில் அவர்கள் உற்சாகத்தை முறியடிப் பதுபோல், அவர்களுக்கு இருக்கும் உரிமையைப் பிடுங்குவதுபோல, இந்தச் சட்டத்தை இவ்வளவு துரிதமாகக் கொண்டுவந்து நிறை வேற்றுவது அவசியமில்லை என்று தான் நான் கருதுகிறேன். அப்படி அவர்கள் நஷ்ட ஈடு கேட்கும்போது, அவர்கள் கேட்கும் பணத்தை

6-40
p.m.

8th September 1970]

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

யாவது கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுப்பதற்காகச் சட்டத்தில் ஒன்றுமில்லை. சர்க்கார் பல காரியங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்ற கடன் முழுவதையும் இந்த இழப்பீட்டுத் தொகையில் ஈடு செய்ய லாமென்று சட்டம் கூறுகிறது. அவர்கள் விளைத்திருக்கின்ற பழத் தோட்டங்களுக்கு அவர்கள் செய்திருக்கின்ற செய்நேர்த்திச் செலவுகள், வாட்ச்மென், வேலி அடைக்கின்ற செலவுகள் தான் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்று தான் நான் கருதுகிறேன். ஆகவே இந்த மாதிரியான காரியங்களை அரசாங்கம் செயல்படுத்தும் போது, பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக உற்சாகத்தை யூட்டி, அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர, இருக்கின்ற அதிகாரங்களை அவர்களிடமிருந்து எடுப்பது நல்லதல்ல என்று சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்பு மிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். அங்கே விதிக்கப் பட்ட வரியைப்பற்றி முன்பெல்லாம் 25 பைசா, 50 பைசா, 75 பைசா, 1 ரூபாய் என்றெல்லாம் கிராமப் பஞ்சாயத்துக் களில் வரி வசூலித்து வந்தார்கள். கிராமத்தில் இருக்கின்ற நிலையைப் பார்த்து எப்படி வரி விதிக்க வேண்டுமோ, வசூலிக்க வேண்டுமோ, அப்படி நடந்து வந்தது. யாரையும் அதிக வரி போட்டுப் பழி வாங்கியதாக நான் இது வரை பார்த்ததில்லை.

இப்படிச் சொல்லுகிற நேரத்திலே 116வது செக்ஷன் படி 1 ரூபாயிலிருந்து 1½ ரூபாய் வரை வசூலிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டால் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் சரி, ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் சரி, அவர்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது என்று சர்க்கார் சொல்லும் போது இன்றைய நேரத்தில் அது அவ்வளவு தீமையா என்று நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். எது அதிகப்படியாக இருக்கிறதோ அதைத் தான் வசூலிக்கப் புதிதாக வந்திருப்பவர்கள் முற்படுவார்கள். ஒரு பக்கத்தில் மறை இல்லை, விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் இல்லை. வரி வஜா செய்ய வேண்டுமென்று கூக்குரல் போடும் இந்த நேரத்தில் இந்த வரிக் கொடுமையைக் கிராம மக்கள் மீது திணிப்பது அவசியமா? மறைமுகமாக இந்தக் கிராம மக்களுக்கு பஞ்சாயத்துகளின் மூலமாக இந்த வரி போடுவது நியாயமா என்று அரசு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த அரசு இந்தச் சட்டத்தின்படி, இன்றைக்கு கிராம பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களையும், அங்கிருக்கிற நிர்வாகஸ்தர்களையும் அழைத்து அரசுக்கு வேண்டிய நிலங்களை எடுத்துக் கொள்கிற நேரத்தில், அவர்களையும் கூப்பிட்டுக் கலந்தாலோசித்து, ஏற்பாடு செய்தால் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் மதிப்புக் கொடுத்தது போல இருக்கும் என்று கூறி இந்தச் சட்டத்தில் இந்த ஒரு ஷரத்தையும் புதிதாகச் சேர்க்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, இது ஒரு முக்கியமான மசோதா. பொதுவாக நமது மாநிலத்தில் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு என்னென்ன அதிகார வரம்புகள் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி, 1958-ம் வருடத்திய பஞ்சாயத்துச் சட்டம் நிறைவேறியவுடனே, நீண்ட விவாதம் நடந்தது. ஓய்வு பெற்ற தலைமைக் காரியதரிசி திரு. ஆர். ஏ. கோபாலசுவாமி அவர்கள் தலைமையில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[8th September 1970]

எல்லாப் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களையும் வரவழைத்து அவர்களோடு ஒரு மாத காலம் அடிக்கடி விவாதம் செய்து கலெட்சியில் ஒரு ஜி.ஓ. வைப் பிறப்பித்தார்கள். அதன்படி அந்தந்தப் பஞ்சாயத்து எல்லைக்குள்ளே இருக்கக்கூடிய புறம்போக்கு நிலங்களில் அந்தப் பஞ்சாயத்துக்கு எந்த நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த நிலங்களை யெல்லாம் உடனடியாக சர்வே செய்து அந்த நிலத்தைச் சுற்றிலும் கல் நட்டு அந்தக் கல்லை 'ப' என்று— 'ப' என்றால் பஞ்சாயத்தைக் குறிக்கும்—போட்டு அந்த நிலத்தைப் பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்குக் காண்பித்து, அன்றைய பஞ்சாயத்துத் தலைவரிடம் அந்த நிலங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று அந்த சர்க்கார் உத்திரவு கூறுகிறது. இப்படிச் சில கிராமங்களில் செய்யப்பட்டது. தொடர்ந்து இதை வற்புறுத்தி அரசாங்கம் செய்யவில்லை. அரசாங்கம் என்று நான் சொல்லும்போது, 1967-க்குப் பின்னால் வந்த இந்த அரசாங்கத்தை மட்டும் சொல்கிறேன் என்று நினைத்துவிட வேண்டாம். இந்த வகையில் இதற்கு முந்தைய அரசாங்கத்தையும் குற்றம் சாட்டுகிறேன். அவர்களும் இதைச் செய்ய வில்லை. இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் வற்புறுத்திச் சொல்லியும்கூட தொடர்ந்து பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அந்த கல் நட்டுக் கொடுக்கும்படியான வேலையை 12,500 பஞ்சாயத்துக்களில் 500 பஞ்சாயத்துக்களில் கூட செய்து முடிக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கட்சி சார்பில்லாத எல்லாப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களையும் மாநாடு கூட்டி அரசாங்கத்திடம் இதை வற்புறுத்தினோம். அதன் பின்னால் தான் இந்த அளவிற் காவது நடந்தது. பாரஸ்டு-ரிசர்வு செய்யாத, ஒதுக்காத பாரஸ்டு-பஞ்சாயத்து பாரஸ்டு என்று சொல்லப்படுவது. இது பஞ்சாயத்துக் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போது நம் மாநில அரசுக்குப் போதுமான அதிகாரம் இல்லை, நிறைய அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி வருகிறோம். எதற்செடுத்தாலும் போதுமான அதிகாரம் நமக்கில்லை என்று சொல்கிறோம். இந்த நிலைமையில் பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அதிகாரத்தையும் நாளாவட்டத்தில் குறைக்க ஆரம்பிப்பது நல்லது அல்ல. முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும். பஞ்சாயத்து, முனிசிபாலிடி, இவைகளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அதிகாரங்களுக்குக் கத்தரிக்கோல் போட ஆரம்பித்தால், நமக்குப் பெரிய கத்தரிக்கோல் விழும். அரசுக்கு இருக்கிற அதிகாரங்கள் குறையும். ஆகவே பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கிடைக்க வேண்டியதிருக்க, குறைக்க ஆரம்பிப்பது நல்லது அல்ல. பஞ்சாயத்து பாரஸ்டு பிரதேசங்களை, பஞ்சாயத்திற்கு ஒப்படைக்கும்படியான நிலங்களை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்வதை நான் ஏதும் குறைகூறவில்லை. அரசாங்கத்திற்கு அவசியமாகும் பட்சத்தில் தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் சட்டம் கூறுகிறது. அவ்வாறு எடுத்துக்கொள்வதற்கு யாரும் குறுக்கே நிற்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பஞ்சாயத்துக் எழுதி, பஞ்சாயத்து சம்மதத்தை வாங்கி, "Panchayats should be consulted" என்று மற்றச் சட்டங்களில் இருப்பது மாதிரி, ஷரத்தைப் போட்டிருந்தால் எந்த விதமான ஆட்சேபணையும் செய்திருக்க மாட்டோம். ஒரு வார்த்தை தான், மற்றதற்கெல்லாம் போட்டிருக்கிறோம். பழைய ஜில்லாபோர்டு சட்டத்தில் இருந்ததுபோல் அரசாங்கத்தினுடைய நிலமோ, கட்டிடங்களோ பஞ்சாயத்து அல்லது ஜில்லா போர்டிடம் "வேஸ்டாகி" இருந்து

8th September 1970]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

மீண்டும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், அவர்களைக் கலந்தாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஷரத்து இருக்க வேண்டும். நான் இதைத் துருவித் துருவிப் பார்த்ததில், எந்த இடத்திலும் இப்படியில்லை. பஞ்சாயத்தை 'கன்சல்டு' பண்ண வேண்டுமென்று எங்கும் போடவில்லை. இது பஞ்சாயத்துக்களைப் புறக்கணிப்பது என்று அர்த்தமாகும். ஒரு ஸ்தாபனத்திற்கு நாம் கொடுத்திருக்கக் கூடிய சுயாட்சியைப் புறக்கணித்து, அதைக் கொஞ்சம்கூட பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொண்டதாக ஆகும். ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்தைக் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற வார்த்தை இருக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தோப்பு துறவுகள், பழம் தரும் தோட்டங்கள் இம்மாதிரிப் பயிரிட்டிருந்தால், அந்த பஞ்சாயத்துக் காடுகளில் உள்ள அவைகளுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கட்டிடங்கள் கட்டியிருந்தால், அதற்கும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும், அதைக் கலெக்டர் நிர்ணயிப்பார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதிலே மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம், யோசித்தோ யோசிக்காமலோ இந்த நஷ்டஈட்டைப்பற்றிச் சொல்லும்போது,

“The compensation payable in respect of the improvements referred to in clauses (a) to (d) of the Explanation to sub-section (2) shall be the actual value of such improvements as on the date of resumption of the unreserved forest by the Government... referred to in clause (e) of the Explanation to sub-section (2) shall be such sum which the trees or plants might reasonably be expected to realise if sold by public auction to be cut and carried away...”

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். இதில் அமைச்சர் கவனம் செலுத்தியிருப்பார் என்று நான் கருதவில்லை. செலுத்தியிருந்தால் ஒப்புக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள், நிச்சயமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் பஞ்சாயத்து ரிசர்வு பாரஸ்டில் தென்னை, மாமரங்கள், கொய்யா இவைகளை வளர்த்திருக்கிறார்கள். அவைகளின் வருமானம் என்ன என்று வருமானத்தை வைத்து நிர்ணயிக்க வேண்டுமேயொழிய, விறகுக்கு விலை என்ற அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், சரியல்ல, தென்னை மரத்தை வைத்து, மா மரத்தை வைத்துக்கொடுக்காமல் விறகுக்கு விலை என்ற அடிப்படையில் கொடுத்தால், இது நியாயமா என்று கேட்கிறேன். பொதுவாக இம்மாதிரிப் பணம் சம்பந்தமில்லாத, 'பிணைஸ் பில்' அல்லாத மற்ற பில்களை முதலில் இந்த சபையில் கொண்டுவந்து பின்னால் அந்த சபைக்குப் போனால் நன்றாக இருக்கும். அந்த சபையில் பெரிய மெஜாரிட்டியை வைத்து நிறைவேற்றி விட்டார்கள். இவ்வளவு பெரிய தவறு இருக்கும்போது, இதைத் திருத்துவதற்கு அரசாங்கம் தயங்கக் கூடாது என்று சொல்லி, சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

6-50
p.m.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. the Leader of the Opposition need not refer to the proceedings of the other House.

[8th September 1970]

திரு. கே. ராஜாராம் : அந்த சபை நிறைவேற்றிய பிறகு இங்கே ஒன்றுமே செய்யமுடியாது. அந்த சபையில் நிறைவேறியதை இந்த சபையில் பரிசீலிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கீழ்ச் சபையில் ஒரு பலத்த பெரும்பான்மை இருக்கிற காரணத்தினால், அந்த நோக்கத்தை அடிப்படையாக வைத்து இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததாகக் கருதக் கூடாது. இந்தச் சபை நடந்துகொண்டிருக்கிற நேரத்தில், சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு அங்கே முன்னாலே கொண்டுவரப்பட்டது இந்த மாமன்றத்திற்குக் குறைவு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவல்ல. நீண்ட நெடுங்காலமாக உங்களைப் போன்றவர்களிடத்தில் இருக்கக்கூடிய அனுபவத்தைப் பெரிதும் மதிப்பவர்கள். அந்த மன்றத்தில் கொண்டுவந்ததால், இந்த மன்றத்தை அவமதித்ததாகக் கொள்ளக் கூடாது. நல்ல கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற முறையில் கொண்டு வரப்பட்டது. மேலவைக்கு இருக்கிற மதிப்பைக் குறைவாகக் கருதவில்லை. உயர்ந்த மதிப்பை இந்த அவையின் மேல் வைத்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : பொதுவாக இம்மாதிரியான பணம் சம்பந்தமில்லாத மசோதாக்கள் முதலில் இங்கே வந்திருந்தால், எங்கள் கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வசதியாக இருக்கும் என்று தான் சொன்னேனே ஒழிய இப்படிக் கொண்டுவராததன் மூலமாக பெரிய அவமரியாதை ஏற்படுத்தி விட்டதாக நான் சொன்னதாகக் கொள்ளவேண்டாம். எந்த மசோதாவையும் சட்டமன்றத்திலும் 'இண்ட்ரொடியூஸ்' செய்யலாம், இந்த அவையிலும் 'இண்ட்ரொடியூஸ்' செய்யலாம். ஆனாலும் இதை ஏன் நான் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், வேலையே இல்லையே என்று ஒரு வாரகாலத்திற்கு நாம் நம் சபையை ஒத்தி வைத்தோம். இந்தச் சபையில் விவாதிப்பதற்கு எந்த மசோதா வும் இல்லை என்று தான் ஒரு வார காலத்திற்கு ஒத்தி வைத்து விட்டோம். 'அப்ரோபிரியேஷன் பில்', வரி சம்பந்தமான மசோதாக்கள் எல்லாம் அடுத்த சபையில் நிறைவேறிய பிறகுதான் இங்கே விவாதிக்கப்பட இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் இம்மாதிரியான மசோதாவையாவது இங்கே கொண்டுவந்திருக்கலாம். அதன் மூலம் நாமும் ஒரு வார காலத்திற்கு வேலையில்லாமல் இருந்திருக்க வேண்டிய அவசியமிருந்திருக்காது என்று தான் சொன்னேன். தென்னைமரம், மாமரம் போன்றவைகளைப் பயிர் செய்திருந்தால், அவைகளையும் விறகு விற்கும் விலைக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்று "ஸ்பெசிபிக்" ஆகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : தென்னைமரம், மாமரம் என்று 'ஸ்பெசிபிக்காக'ப் போடவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

8th September 1970]

திரு. கே. ராஜாராம் : இம்மாதிரியான மரங்கள் இருக்கும்போது, அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கெல்லாம் நஷ்டம் உண்டாக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். இம் மசோதாவைத் தயாரித்த சட்டத் துறையோ ஆர். டி. எஸ். ஏ. துறையோ கூட நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். பொதுவாக அனுபவப் பட்டவர்களைக் கலந்து இப்படிப்பட்ட மசோதாக்களைத் தயாரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முடியுமானால் அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கென்று ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்து தென்னை, மா போன்ற பலன் தருகிற மரங்களைப் பொறுத்த வரையில், வருஷத்திற்கு வருஷம் அவைகள் தரும் பலன்களைக் கணக்கிட்டு அதற்கான நஷ்ட ஈடு தர வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இதன் காரணமாகப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு நிதி நிலைமையில் பெரிய பாதகம் ஏற்படக் கூடும். அது மட்டுமல்ல, பெரும்பாலான பஞ்சாயத்துக்கள் கடன் வாங்கி, இந்தப் பயிர்களைப் பயிரிட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்திடம் கூட கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். வேறு வகையிலும் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அப்படி வாங்கிய தொகையிலிருந்து பாரஸ்ட் நிலங்களில் தோப்புத் துரவுகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதெல்லாம் என்னவாவது? கிணறு பம்பு செட்டுகளுக்குத் தனியாக நஷ்ட ஈடு போட்டிருக்கிறார்கள். மரங்களுக்குத் தான் இப்படி இருக்கிறது. எனவே அதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 'லோகல் செஸ் சர்சார்ஜ்' ரூபாய்க்கு 2 ரூபாய் என்று போட்டிருக்கிறது. சில பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு ரூபாய் என்று போட்டிருந்தார்கள். அதாவது தம்பிடிக்கு தம்பிடி என்ற தன்மையில் போடப்பட்டிருந்தது. பிறகு அது ஹைக் கோர்ட்டுக்கு வழக்கு வடிவத்தில் போய் 'ஒரு நிர்ணயமில்லாமல் வசூலிப்பது சரியல்ல' என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டதால், இந்தத் திருத்தம் இங்கே வந்திருக்கிறது. இந்தத் திருத்தத்தைப் பொறுத்த வரையில், சட்டப் பிரச்சனையை ஆராய்ந்து, அதிலிருந்து ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்பட வேண்டும்; சட்டத்தில் ஒரு தடை இருக்கக் கூடாது என்று தான் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. அந்த நல்ல நோக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனாலும் ரூபாய்க்கு 1½ ரூபாய் வரை போடலாம் என்று நாம் அனுமதித்து விட்டால், எந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனும் 1 ரூபாய்க்கு 1½ ரூபாய் என்று போட்டு நிறுத்தி விடாது. அடுத்த கூட்டத்திலேயே 1½ ரூபாய் என்று போட்டு விடுவார்கள். அது திடீரென்று பாதகத்தை ஏற்படுத்தத்தான் செய்யும். பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை நிறைய இருக்கிறது. ஆகவே-அரசாங்கம் தங்களுக்கு வேறு வகையிலிருந்து வருகிற நிதியிலிருந்து இதை ஈடுகட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, "லோகல் ரோட்ஸ் கிராண்ட்ஸ்" பற்றி மேன்மை தங்கிய கவர்னர் உரையிலேயே சொல்லப்பட்டிருந்தது. அதற்காக நான் நம் அரசாங்கத்தை அப்போது மனமாரப் பாராட்டினேன். ஏனென்றால் கடந்த 10 ஆண்டுகளாக முயற்சி செய்து, கடந்த 10 ஆண்டுகளாக தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து யூனியன்களின் மாநாடுகளின் மூலமாகவும்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[8th September 1970]

இன்னும் வேறு விதமான “ரெப்ரசண்டேஷன்கள்” மூலமாகவும் “நீங்கள் ஜனத்தொகையின் அடிப்படையில் லோகல் ரோட்ப்ஸ் செஸ் பணத்தை ஈவு வைத்துக் கொடுப்பது என்பது தகாத காரியம். சில பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் 50, 70 மைல்களுக்கு ரோடுகள் இருக்கின்றன. அதில் சில ரோடுகள் தார் போடப்பட்டிருக்கும். சில ரோடுகள் மெட்டல் ரோடுகளாக இருக்கும். மற்றும் சில பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் 10, 15, மைல்களுக்குக் கூட ரோடுகள் கிடையாது. எனவே ஜனத்தொகை விகிதாச்சாரப்படி பணம் கொடுத்தால் அந்தப் பணத்தைச் செலவழிக்கக் கூட வழியில்லாமல் இருக்கிறது. சில பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கிடைக்கிற பணம் கால் பகுதி ரோடுகளுக்குக் கூட போதாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே ரோடுகளின் நீளம் எவ்வளவு, ரோடுகளின் தரம் என்ன, என்று பார்த்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல் கிராண்ட் பணத்தை ஈவு வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தோம். போன கவர்னர் உரையில்—சென்ற ஜனவரி அல்லது பிப்ரவரி மாதத்தில்—இது சேர்ந்திருந்தது. அப்போதே நான் இதை வரவேற்றுப் பேசியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது அது வந்திருக்கிற விதம் இருக்கிறதே, அது சரியாக இல்லை. இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், அரசாங்கத்தின் நோக்கம் வேறு, தயாரிக்கப்பட்ட விதம் வேறு என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இதை அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“Provided that in calculating the sum to be paid to the Panchayat Union Council by way of local roads grant under this section, the Government shall take into account the length and nature of roads lying in the panchayat development block.”

என்று தான் சொல்லியிருக்கிறது. ஏற்கெனவே ஜனத்தொகை விகிதாச்சாரப்படி கொடுப்பது அப்படியே கொடுக்கப்படும். அதோடு இந்த ரோடுகளின் நீளத்தையும் மனதில் கொண்டு கொடுக்கப்படும் என்று தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை விட இன்னும் ஸ்பெசிபிக்காக பாதிப் பணம் ஜனத்தொகை விகிதாச்சாரப்படியும் மற்றத் தொகை.....

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : ஒவ்வொரு தலைக்கும் 18 பைசா என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதோடு டெல்டாயிக் ஏரியா என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட மைலுக்கு இவ்வளவு என்றும், பிளேயின்ஸ் என்றால் இவ்வளவு என்றும், ஹில்ஸ் என்றால் இவ்வளவு என்றும் விதிமுறைகளைப் போட்டிருக்கிறோம். இதையெல்லாம் நான் விளக்கமாக பதில் சொல்லும்போது தெரிவிக்கின்றேன்.

7-00
p.m.

திரு. கே. ராஜாராம் : விதிமுறைகளில் விட்டுவிடாமல் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியன் தரத்திற்கும் தகுந்தாற்போல் ரோடுகளின் நீளத்தைக் கணக்கில் கொண்டு செய்யலாம் என்று தான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு இதைக் கொண்டுவருகிறேன். பஞ்சாயத்து யூனியன் தரங்களையும் ரோடுகளின் நீளத்தையும் தன்மையையும் கொண்டு நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதுவல்லாமல் வெறும்

8th September 1970]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

ஜனத்தொகை விகிதாச்சாரத்தை மட்டும் வைத்துப் போட்டுவிடக் கூடாது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த மசோதாவில் இருக்கிற குறைகள் மிக முக்கியமான குறைகள். எனவே லோகஸ் ரோடு கிராண்ட்ஸ் பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்போது, விகிதங்களில் தவறாமல் இவைகளைப் போட்டு விட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சாதாரணமாக டெஸ்டாயிக் ரோடுகளில் செலவு அதிகமாக ஆகும். தஞ்சாவூர், திருச்சி போன்ற மாவட்டங்களிலும் மதுரை, பெரியாறு பாசனம் உள்ள இடங்களிலும் ரோடுகளுக்கு அதிகமாகச் செலவாகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி பைசா விகிதாச்சாரத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்த மரங்களுக்கான நஷ்ட ஈடு பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் என்ன நினைக்கிறாரோ, எப்படித் திருத்தப் போகிறாரோ தெரியவில்லை. இருந்தாலும் அதற்கான திருத்தங்களை அவசியம் செய்ய வேண்டும் என்று மீண்டும் வலியுறுத்திக்கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்த மசோதாவின் மீது மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், துணைத் தலைவர் அவர்களும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. எத்திராஜுலு அவர்களும் சிலபலநல்லகருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் திருத்தங்கள் நல்லமுறையில் வரவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்கிற நேரத்தில், என்னுடைய மனதிற்கு மகிழ்ச்சி தருகிற வகையில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் திரு. எத்திராஜுலு அவர்களும் மதிப்பிற்குரிய திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் உள்ளூர் மாநில சுயாட்சித் திட்டத்தை எந்த அளவுக்கு வரவேற்கிறார்கள் என்பதை மனதார நினைத்து, அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களைக் கண்டு நான் மனமார மகிழ்கிறேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரங்களைக் குறைத்து விட்டார்களே என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் அக்கறை எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை அது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியது. ஊராட்சிகள் அமைக்கப்பட்டு அதற்கான சட்ட திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்ட வரலாற்றை எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு குழந்தையைப் பெற்று அந்தக் குழந்தையைச் சீராகச் செப்பணிட்டு ஆளாக்கும்போது, ஒரு தாய்க்கு எவ்வளவு பாசமும் அன்பும் இருக்குமோ, அந்தப் பாசத்தையும் அன்பையும் ஊராட்சி மன்றங்களின் மீது வைத்து, தன் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை அதற்காகச் செலவிட்டவர் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் என்பதை அவர்களுடைய வார்த்தைகளிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் அவருக்குள்ள அந்த அக்கறையோடு ஊராட்சிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அதிகாரம் எந்த அளவும் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் இந்தத் திருத்தத்தை இங்கே அளிக்கிறோம். இன்னொன்று சொன்னார்கள். பல்வேறு வகைகளில் அதிகாரம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றார்கள். இந்த அரசு மட்டுமல்ல, பழைய அரசும் இதைச் செய்ததாகக் கூறினார்கள். பழையதில் ஏற்பட்ட

[திரு. எம். முத்துசாமி]

[8th September 1970]

பிழையை மனதில் கொண்டு இதைச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள். புதிய அரசு வந்தபிறகு, ஊராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரங்கள் எந்த விதத்திலும் பறிக்கப்படவில்லை என்பதை அவர்களே உணருவார்கள் என்று கருதுகிறேன். திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் தனக்கே உரிய இலக்கிய நகைச்சுவையோடு ஊராட்சி மன்றங்களின் மீதுள்ள அக்கறை காரணமாக, கழுதை தேய்ந்து கட்டெடும்பாகிவிட்டது என்று சொன்னார்கள். அதை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளாமல் சாண் ஏற முழம் சறுக்கியது என்ற முறையில் முன்னேறுகிறோம் என்று கருதுகிற அரசு ஊராட்சிகளின் அதிகாரங்களைப் பிடுங்கலாமா என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. நிர்வாகச் சீர்திருத்தங் களைச் செய்வது வேறு. அதிகாரங்களைக் குறைப்பது வேறு. இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிற திருத்தம் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்திற்குத் தானே தவிர, நடைமுறையில் உள்ள சிக்கல்களைக் களைய ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, ஊராட்சிகளின் அதிகாரங்களைக் குறைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் இந்த அரசிற்கு இல்லை. அதில் இந்த அரசு ஈடுபடாது. அதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும் ஒன்றியங்களுக்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிற நிலங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் அவைகள் எல்லாம் நாகரீகமாக விவசாயம் செய்யமுடியாத நேரத்தில் எதற்கும் பயன்படாதவை என்று ஒதுக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட நிலங்களாகும். எங்கெங்கு அப்படிப்பட்ட நிலங்கள் இருக்கின்றன என்று தெரியாமலே இருக்கின்றன என்று கூட்டிக் காட்டினார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலங்களைச் சட்டத்தின் மூலமாக எடுத்துக்கொள்ள வகையில்லாமல் இருக்கிறது. ஊராட்சி மன்றங்கள் பல இடங்களில் அவற்றை எடுத்து நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு வழங்கலாம். “ஸ்டேட் கன்ஸல்டேஷன் கமிட்டி” கூட்டத்தில் எங்களால் பராமரிக்க முடியாத நிலங்களை ஏழைகளுக்கு விநியோகிக்க அதிகாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்றும் இதில் திருத்தம் வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அரசாங்கம் என்பது அந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிற ஒன்றுதான். அரசு வேறு, ஊராட்சிகள் வேறு என்று கருதக் கூடாது. எடுத்துக்கொள்கிற அவசியம் ஏற்பட்டால், அதை எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அரசாங்கமே கொடுத்திருக்கிற நிலம் தேவை என்று கருதுகிறபோது, எடுத்துக் கொள்கிற உரிமை உண்டு. ஆனால் ஊராட்சி மன்றங்கள் விரும்பினாலும், அவற்றை எடுத்துக்கொள்கிற உரிமையில்லை. ஊராட்சியில் பள்ளிக் கூடங்கள் வைத்தால், கட்டிடங்கள் கட்டியிருந்தால், அந்த நிலத்தை அவற்றிற்காகப் பயன்படுத்தியிருந்தால், நிச்சயமாக அவற்றை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அரசாங்கத்தின் நோக்கம் அல்ல. அவர்கள் பொதுப்பணியை மேலும் மேலும் செய்வதற்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் தரும் நோக்கத்தோடுதான், அவர்களுக்கு உதவுகின்ற வகையில் முனைந்து இதைச் செய்கிறோம். பெரும் நிலப்புரட்சிகள் ஏற்பட வேண்டுமென்று, கருதுகிற காலத்தில், இந்த நிலங்களை வீணாக்க வேண்டாமென்ற கருத்தில் இந்தத் திருத்தம் இங்கே கொடுக்கப்படுகிறது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இதை நன்றாக உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். தென்னை மரங்களையும், மா மரங்களையும்,

8th September 1970]

[திரு. எம். முத்துசாமி]

நிச்சயமாக விறகுக் கட்டைகளாக எண்ணுகிற நோக்கமில்லாமல் விதிமுறைகள் அதற்கேற்ப தயாரிக்கப்படும். ஊராட்சி ஒன்றியங்களைக் கலந்தாலோசிக்க இதில் வகையில்லை என்று சொன்னார்கள். எடுக்கும் போது நிச்சயமாக “கன்சல்ட்” செய்யப்படும். கன்சல்ட் தான், கன்சென்ட் அல்ல. எடுக்கப்படுகிற நிலங்கள் பொது நலனிற்காகப் பயன்படுத்தப் படவேண்டுமென்று விதிமுறை வகுக்கப்படும். நிச்சயமாக அந்த முறை மேற்கொள்ளப்படுமென்பதையும் ஊராட்சி மன்றங்கள் பயன்படுத்தி வருவதை எடுக்கப்போவதில்லை என்பதையும் கூறிக்கொள்கிறேன். வீணை இருப்பனவற்றை எடுக்க சட்டத்தில் வகை செய்யலாம். கொண்டுவரப்படுகிற திருத்தம் எந்த வகையிலும் ஊராட்சி மன்றங்களின் வளர்ச்சியைத் தடைப்படுத்துவதாக அமையாது என்பதைக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற லோகல் செஸ்சர்சார்ஜ் பற்றி திரு. எத்திராஜுலு அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு நம்முடைய திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் தம்பிடிக்குத் தம்பிடி என்று சொல்கிறதாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அந்தத் குற்றத்திற்கு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தவர்கள் என்னைவிடக் காரணமாவார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஊராட்சி மன்றங்களில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் மேல் வரியை விதித்துக் கொள்ளலாம் என்று அதற்கு ஒரு உச்ச வரம்பு இல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். இப்போது ரூ. 1½ என்றிருப்பதை அப்படியே போடுவார்கள் என்று திரு. எத்திராஜுலு குறிப்பிட்டார்கள். முன்பெல்லாம் ஊராட்சி மன்றங்கள் ரூ. 9 விருந்து ரூ. 90 வரையில் போடலாம் என்ற நிலை இருந்தது. இப்படி உச்ச வரம்பில்லாமல் விதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் சிலர் வழக்கு மன்றத்திற்குப் போனதால், அப்படி வரி வசூலிக்க உரிமை இல்லை என்று சொல்லியதைத் திருத்துவதற்கு இப்போது திருத்தம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். உயர்ந்த பட்சம் ரூ. 1½ என்று ‘சீலிங்’ வைத்திருக்கிறோம். எல்லோரும் ரூ. 1½ போடுவார்கள் என்று சொல்வது வாத்தத்திற்குப் போருந்தது. தற்போது 118 ஊராட்சி மன்றங்களில் 50 பைசாக்கள் தான் இதுவரையில் போடப்பட்டது. இன்னும் சிலவற்றில் 75 காசுக்களும் சிலவற்றில் ஒரு ரூபாய் ஒன்றரை ரூபாய் என்றும், இன்னும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவற்றில் ஒன்றரை ரூபாயும் ஒன்றிரண்டு இடங்களில் இரண்டு ரூபாயும் போட்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு உரிமையைக் கொடுத்திருந்தாலும், அவர்கள் அந்தந்த இடத்திற்குத் தகுந்தபடி, நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி தான் விதிக்கிறார்கள். பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற பிரதிநிதிகள் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கவனிக்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். திரு. எத்திராஜுலு அவர்கள் கணக்குப்படி அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஊராட்சி மன்றங்களில் பெரும்பாலோர் வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும் போது, அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வரி விதிக்கக் கூடிய கொடுங்கோலர்களாக இருக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உணர்ந்து சொன்னார்கள். ஊராட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலையைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வருமானம் வருகிற அளவுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் வசூலாகும் பணம் அந்தந்தப்

[திரு. எம். முத்துசாமி]

[8th September 1970]

பகுதிகளிலேயே செலவழிக்கப் படவேண்டும். கும்பகோணத்தில் வசுலித்து கோயமுத்துரிலே அதைச் செலவழிக்காமல் இருக்க வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தை நாம் கொண்டுவராவிட்டால் 1960 லிருந்து இது வரையில் நாம் வசுலித்திருக்கிற ரூ. 18.99 கோடியை நமக்கு ஊராட்சி மன்றங்கள் திருப்பித் தந்தாக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நிலைமையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. வரி விதிப்பு அதிகமாகப் போடுவதற்கு ஒரு ஆதாயம் இருக்கிறது. நில வரியைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் எவ்வளவு வசுலிக்கிறார்களோ அதற்கு ஏற்ப ஈட்டு மானியம் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு வழங்குகிறது. இப்போது ரூ. 18.99 கோடி ஏற்கனவே கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்கேற்ற ஈட்டு மானியம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது அந்தப் பணம் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கும் மற்ற பொதுநலப் பணிகளுக்கும் உதவுகிறது. இப்போது நிர்ணயித்திருப்பது குறைவு என்றாலும் யோசித்துத்தான் இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். ஊராட்சி மன்றங்கள் வளம்பெறுவதற்கும் வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் இது உதவும் என்று கருதுகிறேன். அடுத்து பாதை, சீரமைப்புப் பணிக்குக் கொடுக்கப்படுவதாகும். சட்டசபையிலும், மேலவையிலும் பொதுவாக இதை வரவேற்றிருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் தான் அமைச்சரான நாளிலிருந்து இதற்கு முடுக்கான முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் ஆட்சியிலும் இதைச் செய்யவில்லை என்று மனம் விட்டுச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு அவற்றை யெல்லாம் பரிசீலித்துத்தான் இப்போது சில முறைகளைக் கையாண்டிருக்கிறோம். ஒரு தலைக்கு முதலில் 40 பைசா என்றிருந்தது. இப்போது தலைக்கு 18 பைசா என்று ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோஸ்டல் ஏரியாவுக்குத் தனி, டெல்டாயிக் ஏரியாவுக்குத் தனி, மலைப்பாங்கான பகுதிகளுக்குத் தனி என்று பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சாவூர் பகுதிகளில் ரூ. 800 என்றும் மலைப் பகுதிகளுக்கு ரூ. 1500 என்றும் சமவெளிக்கு ரூ. 500 என்றும் கொடுக்கிற நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிறோம். ஏற்கனவே பொறியாளர்களைக் கொண்டு நிர்ணயித்து, அந்த முறையில் போடும் திட்டத்தை நாம் வைத்திருக்கிறோம். சென்ற ஆண்டு பாதை சீரமைப்புக்குக் கொடுத்த தொகையை விட ஏறத்தாழ 10 லட்சத்திற்கு மேலான தொகை இந்த ஆண்டு ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஆகவே, இந்தப் பாதைகளின் நீளத்தை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்யப்பட்ட முயற்சி இது. இதை வரவேற்றிருக்கிறார்கள். விதிகளில் குறிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு 1-4-70க்குப் பிறகு வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது கொண்டு வந்திருப்பது ஊராட்சி மன்றங்களிலே இருக்கிற அதிகாரங்களைப் பிடுங்க அல்ல. வளத்தைப் பெருக்குவதற்காக; அதிகாரங்களைப் பிடுங்குவதற்காக அல்ல. அப்படியிருந்தால் இந்த இலாகாவின் அமைச்சர் பொறுப்பையேற்றுக் கொண்டிருக்க ஒருவன் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். மேன்மேலும் அதிகாரங்கள் கொடுக்க வேண்டும், நல்ல சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த சட்டத் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இதை முழு மனதோடு,—வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன் என்று திரு. எத்திராஜுலு சொன்னாலும் கூடசெயலாளனிலே இருக்காது—ஏற்று ஆமோதித்து வழி வகை காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

7-10
p.m.

8th September 1970]

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

“That the Tamil Nadu Panchayats (Second Amendment and Validation) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 20 of 1970), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 6, clause 1, the Long Title, and the Enacting Formula were put and carried.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : சட்டப்பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1970-ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிகள் (இரண்டாவது திருத்தம்—செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதா (சட்டப்பேரவை மசோதா எண் 20/1970) நிறைவேற்றப்பட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘That the Tamil Nadu Panchayats (Second Amendment and Validation) Bill, 1970 (L.A. Bill No. 20 of 1970), as passed by the Assembly, be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

VI. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders

*245. Notification issued with G.O. Ms. No. 318, Rural Development and Local Administration, dated the 2nd March, 1970, in regard to postponement of the general revision of assessment books in respect of the Colachel Municipality for a further period of two half years, commencing on and from the 1st October, 1971. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]

*246. Notification issued with G.O. Ms. No. 550, Rural Development and Local Administration, dated the 28th March, 1970, in regard to exclusion of certain local areas of Pettai Rural village from the limits of Tirunelveli Municipality with effect from the 31st March, 1970. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]